

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 maja 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa M. R. przeciwko (...) Spółki Akcyjnej V. (...) zasądził na rzecz powoda od pozwanej następujące kwoty: 6.000 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.000 zł od dnia 19 czerwca 2014 roku do dnia 5 listopada 2015 roku i od kwoty 6.000 zł od dnia 6 listopada 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, kwotę 5.781,81 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 19 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, kwotę 2.083,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone. W punkcie 3 wyroku Sąd nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 97,58 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa. W punkcie 4 wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 663,50 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pełnomocnik pozwanej zaskarżając wyrok w zakresie pkt. 1 podpunktu b, co do kwoty 1.600 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 czerwca 2014 roku, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku ustawowymi odsetkami za opóźnienie, i pkt. 4 wyroku w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi strona powodowa zarzuciła:

1 naruszenie prawa procesowego:

a) art. 229 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów polegające na pominięciu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy faktu (przyznanego przez stronę powodową w trybie art. 229 k.p.c.) ponoszenia przez powoda przy wykonywaniu działalności taksówkarskiej wydatków na paliwo w kwocie 800,00 zł miesięcznie,

b) Art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i niewskazanie przyczyn, dla których Sąd I instancji nie oparł się przy wyrokowaniu na przyznanym przez stronę powodową fakcie (przyznanym przez stronę powodową w trybie art. 229 k.p.c.) ponoszenia przez powoda przy wykonywaniu działalności taksówkarskiej wydatków na paliwo w kwocie ok. 800,00 zł miesięcznie, który miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 2 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odszkodowania w kwocie przenoszącej korzyści, jakie powód M. R. osiągnąłby, gdyby szkody mu nie wyrządzono; Sąd I instancji nie uwzględnił wydatków na paliwo w kwocie 1.600,00 zł, jakich powód M. R. nie poniósł z powodu wyrządzonej szkody (zaś kwota ta, jako koszt który nie powstał wskutek zaistnienia szkody, powinna pomniejszyć ustaloną przez Sąd wartość utraconych dochodów na skutek zaistnienia szkody).

W konkluzji wskazanych zarzutów strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego Wyroku w zaskarżonej części w zakresie pkt. 1 podpunktu b poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 4.181,81 zł z tytułu odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 19 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz w zakresie pkt. 1 podpunktu c i punktu 4 poprzez orzeczenie o kosztach stosownie do rozstrzygnięcia w zakresie należności głównej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Na wstępie należy wskazać, że prawidłowe są ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz dokonana przez ten Sąd ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego i Sąd Okręgowy te ustalenia i ocenę dowodów podziela. Ponowne przytaczanie tych ustaleń oraz rozważań w zakresie oceny dowodów jest zbędne.

Odnosząc się do zarzutów apelacyjnych podniesionych przez stronę pozwaną wskazać należy, iż pomimo sformułowania trzech odrębnych zarzutów to każdy z nich zmierza do wykazania, że Sąd I instancji w sposób nieprawidłowy, a więc sprzeczny z zebrany materiał dowodowy, ustalił wysokość utraconych przez powoda korzyści w wyniku doznanej szkody. Zdaniem apelującego Sąd I instancji nie odliczył od ustalonej kwoty utraconych przez powoda korzyści kwoty 800 zł tytułem zaoszczędzonych kosztów paliwa, jakich powód nie musiał ponieść w związku z okresowym zaprzestaniem prowadzenia działalności gospodarczej.

Sąd I instancji dokonując ustalenia wysokości utraconych przez powoda korzyści oparł się na dowodach w postaci raportów miesięcznych, dowodów przelewu do ZUS oraz zeznań powoda. Pełnomocnik powoda w swoich pismach procesowych jednoznacznie wskazywał, że dochodzona kwota stanowi utracony dochód, a więc różnic pomiędzy uzyskanym w pewnym okresie czasu przychodem, a kosztami jego uzyskania. W toku przesłuchania w powód wskazał wprawdzie, że wydatki związane z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej to 800 zł tytułem kosztów paliwa, tytułem składki ZUS 1100 zł oraz podatek w wysokości 20 zł jednak kwoty te stanowią koszt uzyskania przez powoda przychodu.

Wobec powyższego nie sposób uznać zasadności podniesionego przez apelującego zarzutu naruszenia art. 229 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, a w szczególności Sąd ten w pełni trafnie uznał, że w świetle przeprowadzonych w niniejszej sprawie dowodów ustalona przez ten Sąd kwota odszkodowania za utracone korzyści stanowią utracony dochód powoda, a nie uzyskiwany przez niego przychód, co uzasadniało pominięcie wysokości ponoszonych przez powoda kosztów paliwa.

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji nie doszło też do naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c., zgodnie z którym uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Rejonowy oparł się na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz należycie uzasadnił oddalenie wniosków dowodowych związanych z ponoszeniem przez powoda kosztów paliwa, a okoliczność tę w ramach ustaleń faktycznych zasadnie pominął jako nieistotną dla rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu odwoławczego treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji spełnia wymogi ujęte w art. 328 § 2 k.p.c.

Niezasadny okazał się ponadto zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 2 k.c. Z zasady pełnego odszkodowania ustalonej w art. 361 § 2 k.c. wynika, iż w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć,

gdyby mu szkody nie wyrządzono. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił wysokość hipotetycznego dochodu, który zostałby przez powoda osiągnięty w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności o miesięczne raporty. Od tak uzyskanej kwoty Sąd odjął kwotę 712,87 zł wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego z tytułu postojów oraz kwotę 2.059,39 zł wypłaconego zasiłku.

Wobec powyższego na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.